

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ
ÍTÉLET UTÁN

Béninek

A bolygók összecsapnak egyszer.
Testvértűz ég és föld között.
Hiába sírdogál az ember,
Isten halálnak öltözött.

Eszünkbe jut az anyánk kínja
s embriókorunk álmai.
Nagyanyánk Jézus Krisztust hívja
fogoly fiát kiváltani.

Nem temet és nem sirat senki,
nem rendel dőre számvetést.
Mely ügyész merné kézbe venni,
s fel is mutatni azt a kést?

A hold tér először magához:
dagály dőzsöl a partokon,
s holdkór vagy frász az, amit ránk hoz,
álmunkon amint átoson.

Delelt már nyakunkon a penge.
Szívünk azóta kőkemény.
De tengeranyánk méhébe rejtve
lűktetni kezd a költemény.

EGYÜTT

EGYÜTT 2017 / 2

XV. évfolyam
2017 | 2

EGYÜTT

A MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG
KÁRPÁTALJAI ÍRÓCSOPORTJÁNAK
FOLYÓIRATA

irodalom | művészet | kultúra

FINTA ÉVA, FÜZESI MAGDA, MARCSÁK GERGELY versei, recenziója,
BARTHA GUSZTÁV prózája, jegyzete,
SHREK TÍMEA, VARGA NIKOLETT, VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ prózája, esszéje,
CSORDÁS LÁSZLÓ interjúja,
CZÉBELY LAJOS, DUPKA GYÖRGY, VARGA RÓBERT tanulmányai